

titkolni bolondulásig

fine selection

JESSICA PARK

JESSICA PARK

titkolni bolondulásig

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

A szerző megjegyzése

Két fejezet, az *Ottalvós buli* és a *Ne hagyd abba!* (de főleg az utóbbi) „korhatárosabb” jeleneteket tartalmaz, mint a *Szeretni bolondulásig*, eleget téve az olvasók ez iránti követelésének. Ezek a jelenetek nem igazán illettek volna az eredeti könyvbe, de mivel ez kifejezetten a rajongók kérésére íródott, kiegészítő kisregény, szerintem ide passzolnak. A tartalmuk kissé érzékibb az eddigieknél, de ízlésesen írtam meg őket. (Úgyhogy bocsánatot kell kérnem mindazoktól, akik buja, részletes leírást szerettek volna.)

*Ezt a kisregényt azoknak a rajongóknak ajánlom,
akik hittek Mattben, és beleszerettek ebbe
a szokatlan hősbé. Nektek szól ez a könyv,
Matt ezzel szeretné kifejezni örök halálját
(és fészengését), amiért oly sok olvasó
számára vált „könyves álompasi”-vá.*

*Ez a könyv a kocka srácoknak is szól, akik végre
részesülnek a jól megérdemelt, pozitív figyelemben.
És talán végre van kivel ágyba bújniuk.*

1. fejezet

Egy hajóban evezünk

A Szeretni bolondulásig előzménye I.

Matt Watkins csak infravörösben látható.

Finn Watkins SZERETNÉM FELAJÁNLANI NEKED A LEHETŐSÉGET, HOGY A NYELVEDDEL ILLESD A HÁTSÓ FERTÁLYOMAT, DE JÓ MÉLYEN.

MATT LERAKTA A HÁTIZSÁKJÁT, ÉS KIVETT belőle egy kulacsot. A Washington-hegyen aznap a tíz fokot sem érte el a hőmérséklet, úgyhogy a víz kellemesen hideg maradt. Ma már kirándultak egyet, éppen a második menetet nyomták. Matt izzadt és fáradt volt, izomláz gyötörte, ráadásul irtóra fáj a lába. Csak másodszor vette föl ezt a túrabakancsot, és tudta, hogy hólyagosra törte a talpát. De akkor sem cserélt volna senkivel. Miután megitta a víz harmadát, visszatette a kulacsot a hátizsákjába.

– Nyomás, öcsi! – kiáltotta a húsz méterrel előtte járó Finn. – Már átjutottunk a Legyezőn. Gyerünk tovább! – Feltolta a nap-szemüvegét a hajára, és elvigyorodott. Elemében volt.

A fivérek a hegy keleti oldalán jártak, a Huntington-szurdok ösvényén, ami egy kétszáznegyven méteres sziklafalhoz vezetett, közepén óriási kövekkel és kiugrásokkal tarkított vízmosással. Az év ezen szakában nem volt ez különösen nehéz útvonal, ám a tapasztalatlan, rossz ítélőképességű, illetve hiányos (vagy nem megfelelő) felszerelésű hegymászók könnyen bajba kerülhettek itt a téli hónapok alatt. A nem elég felkészült túrázók már többször szorultak errefelé a hegyimentők segítségére.

Matt és Finn kifejezetten élvezték a veszélyt, de a rizikó hiányában is kedvelték ezt a túraútvonalat. Mindenféle terep akadt rajta, már átkeltek hatalmas sziklákon, köves bozótoson, valamint egy kis folyón. Egyes részek, mint például az alakjáról elnevezett Legyező, omladékkal teli morénák voltak, ahol a rengeteg por és kavicszordalék miatt könnyen eleshetett az ember. Még Finn sem vágott neki szívesen ennek a terepnek nyirkos időben, de ma száraz volt a levegő és szépen sütött a nap. Most meg kellett mászniuk a vízmosás tetejére vezető meredek sziklafalat, és a következő szakaszon minden azon múlt, hogy megtalálják a megfelelő hasadékot, amibe belekapaszkodhatnak, meg hogy ne hagyja őket cserben a bakancsuk recés talpa.

Matt utolérte a bátyját.

– Oké, mehetünk.

Finn hunyorgott a napsütésben, szőke haja szinte ragyogott a fényben.

– Biztos? Üldögeljünk inkább pár percet! Gyönyörködjünk kicsit a kilátásban! – Mielőtt az öccse megállíthatta volna, Finn letelepedett egy fűvel körbevett sziklára. – Egyébként is, ideje megint

harapnunk valamit. Tessék, ez a bajnokok uzsija! – Elővett a hátizsákjából egy müzslivel, aszalt gyümölcszel meg csokidarabokkal teli zacskót, és Matt felé nyújtotta, aki a szárított marhahúscsíkokat keresve kotorászott a tatyójában. – Meg kéne kérnünk anyát, hogy ezt szolgálja fel vacsira. A diákcsemegét még ő sem tudná elszúrni, nem?

Matt leült a közelében, és megigazította a sapkáját, hogy a perem takarja a szeme elől a napot.

– Én abban nem lennék biztos. El tudom képzelni, hogy még azzal is képes lenne valami jóvátehetetlenül rémeset művelni. Talán összezúzná az egészet turmixgépben, és egy nagy halom port tálna fel vacsorára.

– Akkor szívószállal egyszerűen felszippanthatnánk a tányérról! – Finn tipikus hangos, ragadós nevetését hallatta. – Inkább ne is javasoljuk neki, mert tuti tényleg ez lenne a vége. – Hátradőlt, könyökét behajlítva az alkarjára támaszkodott. – A mindenit neki, Matty, figyeld ezt a kilátást! A hegyek, a fák, a tökéletes ég... Mi mást akarhat az ember?

– Nem sokat – helyeselt Matt. Nézte a bátyját, pontosan tisztában volt vele, hogy tiszta szívéből és minden feszengés nélkül bálványozza őt. Finn szinte mindenre képes volt, határtalan ügyességgel boldogult az életben, és bárkit el tudott varázsolni. Úgy ismerte a társasági élet csínját-bínját, ahogy Matt pont nem, és soha nem is fogja. Arról nem is beszélve, milyen idegesítően jóképű volt, ráadásul még vonzóbbá tette, hogy nem mérte fel a saját tökéletességét. Hibátlan volt minden téren, például valahogy még a kiránduláshoz húzott nadrágja is menőn állt rajta, Matt lába viszont ugyanúgy festett, mint bármilyen másik gatyában. Ez egyszerre volt aranyos és elkeserítő.

Finn kipirult a hidegtől, ettől csak még jobban sugárzott róla az elevenség.

– Tudom, hogy ez a túra nem nagy kihívás nekünk. Remélem, nem bánod.

– Egyáltalán nem. De miért akartál ide jönni? Ezt az útvonalat álmunkban is megjártuk volna.

– Én csak... dumálni akartam veled. Tudod, sárkányrepülés közben elég nehéz csevegni. – Tölcsért formált a kezéből a szája körül. – Maaaattyyy! Hooogy vaaaaaaagy?

– Oké, jogos.

– Szóval, öcsikém, hadd halljak a kis barátnődről! Végzős gimnazista lettél, igyekszel becsempészni éjszakára a házba szíved hölgyét, de én nem vagyok ott, hogy falazzak neked. Szóval mi újság?

Matt grimaszt vágott.

– Nélküled is boldogulok. Tisztában vagyok veled, melyik lépcső nyikorog, és tudom, miként osonjak el anya meg apa szobája előtt úgy, hogy ne vegyenek észre.

– Jó mestered voltam. – Finn láthatóan nagyon meg volt elégedve magával. – Most pedig halljam a piszkos részleteket! Még nem találkoztam ezzel a bájos hölgyeménnyel, csak annyit tudok, hogy Ellennek hívják, és jövőre a Yale-re szeretne járni.

– Így igaz.

– És hogy kezdődött a nagy románc? – kérdezte Finn a pilláit rebegettetve.

– A suliban Ellent meg engem jelöltek ki arra, hogy szakkört vezessünk azoknak, akik korrepetálásra szorulnak molekuláris biofizikából és biokémiából. Néhányan egyetemi szintű órákat vesznek, hogy pluszpontokat szerezzenek a felvételihez, szóval nekik segítünk heti kétszer.

– Káprázatos. Mesélj valami izgisebbet! Milyen a csaj? Vicces? Szerelmes vagy belé? – Finn oldalra döntötte a fejét, és túlzottan

erősen hangsúlyozott minden egyes szót. – Jó sokat *szerelemkedsz* vele?

– Az egyetemen főként a feminizmusról, a társadalmi nemről és a szexualitásról akar tanulmányokat folytatni, ha ez megválaszolja a kérdésetet.

– Egyáltalán nem válaszolja meg a kérdésemet. Ez vagy azt jelenti, hogy túl prűd a szexhez, vagy azt, hogy csak olvas róla, vagy...

Matt elmosolyodott.

– Ellen egyáltalán nem prűd.

Finn hátradőlt, és megdörgölte a szemét.

– Te jó isten, az öcsikém bűnös tevékenységet folytat egy nővel, anélkül, hogy feleségül vette volna! Még csak el sem jegyezte! Ez undorító! Miért nem szóltál erről hamarabb? Talán megelőzhettem volna ezt a borzalmas viselkedést. Mindenről én tehetek. Soha nem fogom megbocsátani magamnak, hogy nem óvtam meg a szüzességedet, amíg nagykorú nem lettél.

– Fogd be, Finn! Te egy rakás nővel folytattál már bűnös tevékenységet. És le merném fogadni, hogy olyasmiket is csináltál már, amik egyes államokban még csak nem is törvényesek.

– Naná, hogy csináltam! – Finn összecsapta a tenyerét, és Mattre nézett. – Másodéves vagyok az egyetemen, mégis mit vártál? De komolyan, szóval, akkor minden, izé, jól alakul közted meg e között a kimondhatatlanul laza erkölcsű Ellen között?

Matt bólintott, és a hátizsákjával babrált.

– Látom ám, hogy próbálsz megállni a mosolygást – cikizte Finn. – Örülök, hogy boldog vagy. És az elmondásod alapján a csaj-szi is ugyanolyan undorító stréber, mint te. Na, mesélj még!

– Ellen a nyáron szeretne egy harvardi professzor gyakornoka lenni, akinek a kutatása...

– Nem így értettem. Mesélj róla! Mesélj kettőtökről! Odavagy érte? Megnevettet? Kedves és nőies és szexis és édes?

– Még szép, hogy odavagyok érte. Nagyon okos és eltökélt, ráadásul maximálisan támogatja a tervemet, hogy kétszakos legyek.

– Hát – mondta Finn a torkát köszörülve –, csodás lánynak hangzik.

– Most meg miért vagy ilyen lekezelő?

– Nem is vagyok. Csak... – Finn bekapott egy marék diákcsemeget, aztán folytatta: – Azt akarom, hogy jól szórakozz.

– Jól szórakozom.

– Valóban, csak épp visszafogottan és fegyelmezetten. Szerintem sokkal többet is szórakozhatnál. Nem ártana, ha összejönnél valakivel, aki nem hasonlít ennyire anyánkra.

– Hogy mondhatasz ilyet? Ez undorító, mindjárt elhányom magam!

– Randizz olyan csajjal, akinek lila haja meg egy csomó tetkója van! Olyasvalakivel, aki szenvedélyes és vicces, és akit nem csak az eszed érdekel. Aki hajlandó volna kiugrani veled egy repülőből. Szerintem egy rendes kapcsolatban sokkal többet is megadhatnál egy lánynak, mint amit sejtésem szerint ennek az Ellennek tudsz nyújtani. És te magad is többet kapnál. Többet érdemelsz.

– Ellen meg én egy hullámhosszon vagyunk egy csomó fontos dologban. Hasonlóak a hosszú távú céljaink, ugyanazokat a társadalmi elveket valljuk... Nagyon tiszteljük egymást.

– Á, igen, pontosan erről szól minden híres szerelmi történet! Lenyűgöz a romantikátok. Élj már egy kicsit, Matthew! Kapj egy tárgyból négyes fölét ötös helyett, mert a szenvedélyes szerelemtől meg a jó sok döngetéstől nem marad időd tanulni!

– Ez rád vall, Finn, nem rám.

– Rád *is* vallhatna. Csak hagynod kéne megtörténni. Imádnád.

– Ellen teljesen boldoggá tesz.

– Ellen untat téged. Ismerlek. Ejtőernyőzől, vékony kötélén lógsz a szurdok fölött és vadvízi evezel, de nem vagy hajlandó... mire is? Megőrülni és kockázatot vállalni egy lányért? Eszeveszetten beleszeretni valakibe? Hagyd, hogy az életed a feje tetejére álljon, amiért tiszta szívedből belezúgtál valakibe!

Matt elnevette magát.

– Tartsd meg magadnak a tetovált nimfomániásokat, én jól elleszek úgy, ahogy vagyok.

– Tudtam én, hogy Ellen prúd – motyogta Finn.

Az öccse nevetett.

– Dehogysis prúd! Közlöm veled, hogy mi nagyon is sokszor... csináljuk.

– Jól van, na. Legalább ez rendben van.

– És azzal sincs semmi baj, hogy mindketten a tanulmányainkra koncentrálnak. Téged is érdekel a tanulás, tekintve, hogy nem éppen kibukni készül a Brandeisből.

– Igaz, de azért nem vagyok olyan, mint te, az biztos. Sosem érhetek fel hozzád.

– Ja, persze.

– Ez az igazság. Ideje végre felfognod, milyen iszonyúan tehetséges vagy, öcsi. Olyan okos vagy, hogy sokszor azt se értem, miről beszélsz, pedig mindannyian tudjuk, hogy *én* milyen zseniális vagyok. – Kacsintott. – Matty, tényleg csodálatos vagy.

Matt megcsóválta a fejét. Finn csak hízeleg neki.

– Ja, tudom, miben vagyok okos, és miben nem.

– Míhez nincs neked eszed? Jövőre a Massachusettsi Műszaki Egyetemre fogsz járni. Ennél zsenibb már nem is lehetnél.

Az öccse felsóhajtott.

– Nem erről van szó. Jól van na, igen, ha felvesznek az MIT-re, remekül fogok ott boldogulni. Ezt mind tudjuk. – Felnézett, a kilátást csodálta.

Finn egy darabig hallgatott, és Matt érezte, hogy őt bámulja.

Végül a bátyjára nézett:

– Mi az? Mi van?

– Jaj, Matt, ne csináld már! A világon senkinek nem lehet olyan csodás öccse, mint nekem. A szíved-lelked senkiéhez sem fogható. Kérlek, próbáld ezt az eszedbe vésni! Több vagy, mint csupán az okosabbik fivér.

– Tudom. Tényleg tudom. A dögösebbik fivér is én vagyok. – A bátyjához vágta a diákcsemegés zacskót, fejen találta. – Csak néha emlékeztetned kell rá.

– De nagy lett hirtelen a szád! Becsajoztál, egy menő-manó egyetem tuti loholni fog utánad... Na, és most mi jön? – kérdezte Finn.

Matt a térdére támaszkodott, és a hegyeket nézte. Elmosolyodott.

– Nem tudom. De alig várom, hogy kiderüljön.

Finn felállt, és pár lépéssel odament hozzá.

– Én is. Nagyon büszke vagyok rád, öcsi. Komolyan mondom. Minden jól alakul, igaz?

Matt habozott.

– Igen.

Bátyja a homlokát ráncolta.

– Mi a baj? Celeste? Minden oké veled?

– Teljesen. Mármost, persze hiányzol neki, de ez természetes.

Igazság szerint Celeste utálta, hogy Finn elköltözött a kollégiumba. A kislány rászokott, hogy iszonyú ingerülten beszéljen Mattel, nyilvánvalóan azért, mert nem volt annyira egy hullámhosszon a

kisiskolás gyerekekkel, mint Finn. Matt minden tőle telhetőt megtett a húgáért, próbálta bevonni olyan programokba, amikről úgy gondolta, Celeste élvezné őket. Egyelőre azonban nem aratott valami nagy sikert a próbálkozása, hogy lelkesedést ébresszen Celeste-ben az ásványtani egyesület iránt, és csupán egy kissé értetlen „Jaj, Matty!”-t váltott ki belőle. De a fiúnak esze ágában sem volt Finn nyomdokaiba lépni, és a borzalmas Canobie Lake-i vidámparkban elveszteni egy egész szombatot. Ki nem állhatta a tömeget meg a sorban állást, meg a rémes, üvöltő zenét, amit a hangszóróból nyomattak. Csöppet sem vonzották az idióta hullámvasutak, és fel nem foghatta, hogy lehet egy ott eltöltött napot bármi másnak találni, mint groteszknak. Véleménye szerint az a vidámpark az amerikai kultúra mélypontját testesítette meg. Finn viszont évente néhány alkalommal merészen felvállalta ezt az örületet, és Celeste mindig egy rakás olcsó, neonszínű plüssállattal tért haza, amiket a bátyjuk nyert neki. Matt hálát adott az égnek, hogy Finn biztosítani tudja a húguknak a szórakozást, amire a kislánynak szüksége van. Mattnek fogalma sem volt, hogy kell ezt csinálni, és irigyelte Finnt, amiért egy szempillantás alatt képes volt átváltozni és egészen gyerekesen viselkedni. A bátyjuk végtelenül könnyedén játszott, kacagott és kapta a karjába Celeste-et. Matt abban reménykedett, hogy talán majd ha Celeste idősebb lesz, belőle is jobb bátyó válik. Majdcsak kitalálja, hogyan szerettesse meg magát vele úgy, ahogy a kislány Finnt imádta.

Matt elmosolyodott.

– Jó, hogy minden szombaton eljössz, és lógsz velem. Celeste baromira csodál téged.

– Nagyon hiányzik a kis tökmag, de tényleg. Hát nem ő legeslegboldogabb kisgyerek az egész világon? Gondolom, a szüleink nem hagynák, hogy beköltözzön hozzám a koleszba, mi?

– Valószínűleg nem. Egyébként is, Celeste nagyon nem bírja a sört. Legurít egyet, és máris hányingere van. Nem koleszba való.

– Haszontalan tízévesek! Jó, akkor tréningeld még egy kicsit, mondjuk, valami fincsi világos sörrel, én pedig megpuhítom anyát és apát.

– Te meg Celeste otthagynátok, hogy egyedül kelljen élnem abban a pokoli házban? – Matt az égnek emelte a kezét. – Kösz szépen. Nagyra értékelem a támogatásokat.

Finn elkomorult, és csípőre tette a kezét.

– Mi a baj, Matt?

A fiú habozott pár másodpercig, próbálta eldönteni, tényleg elmondja-e.

– Anya nincs... jól. Nem tudom, hogy magyarázzam meg. Amikor hazalátogatsz, összeszedi magát, de...

– Megint kezdődik.

Matt bólintott.

– Szerintem is. Nem bírom nyomon követni a hullámhegyeket és hullámvölgyeket.

– A fenébe! – Finn felkapott egy kis követ, felállt, és olyan messze hajította a hegyoldalon, amennyire csak bírta. – Nem szedi a gyógyszert?

– Nem tudom biztosan. Talán nem.

– Tudom, hogy nem szereti a gyógyszert. – Finn fel-alá járkált a Matt mögötti kavicsos részen. – Azt mondta nekem, hogy túlságosan eltompítja, de szerintem akkor sincs más választása, mint beszédni.

Az öccse hallgatta a motyogását és sóhajtozását, meg ahogy a kavicsokat rugdosta.

– Apa mit tesz az ügyben? – kérdezte végül Finn.

– Na, mit gondolsz?

– A szokásos „mosolyogva elviseljük” elvet követi?

– Ja. Bár anya nem könnyíti meg a dolgát, az biztos. Nem is tudom, hogy hibáztatom-e apát.

– Hibáztatnod kéne. A gyerekei miatt kellene aggódnia. Felelőséggel tartozik irántunk. – Finn megint felsóhajtott, és szentségelt a bajsza alatt. – Hamarosan úgyis elhúzol onnan, Matt.

– És mi lesz Celeste-tel?

– Ő velem fog sörözni a bulikon, nem rémlik? – Finn elhajtott még egy követ. – Tudom, tudom. Nem vicces. Természetesen igazad van.

– Celeste nem olyan, mint anya. Ő állandóan olyan vidám, hogy az már szédítő. Nem akarom, hogy megváltozzon.

– Én sem – felelte Finn határozottan. – Nem fogjuk hagyni, hogy megfosszák a vidámságától.

– Nem beszélhetnél esetleg anyával? Rád hallgatna. Te hatsz rá leginkább.

– Hagyd már ezt a szöveget! Ez nem igaz.

– Semmi gáz, Finn. Tényleg. Mindig is ez volt a helyzet.

– Ugye még mindig nem érted, Matt?

– Mit?

– Azért szigorúbb veled, mert téged versenytársnak lát. Okosabb vagy nála, és ezt ki nem állhatja. – Finn megint lehuppant az öccse mellé. – Irigy rád. Ilyen egyszerű.

– Nahát! Tényleg így gondolod?

– Mindig is keményebb lesz veled szemben, hogy megpróbáljon visszafogni kicsit. Szeretem anyát, de... ügyet se vess a hülyeségeire! Tudom, hogy nagyon nyaggat az MIT miatt, mert szerintem ott nem részesülsz majd elég átfogó képzésben. De ez nem igaz. Ő nem bírt

bejutni oda, és tudja, hogy te viszont be fogsz. Fantasztikus eredményeket fogsz elérni. – Elvgyorodott. – Nagyon király lesz látni.

– Kösz. – Matt lehajtotta a fejét, és a cipőfűzőjével babrált. – Kösz, Finn.

– Na és Celeste? Szerinted ő mit fog kezdeni magával?

– Talán a zongorázásnál marad. Vagy valami más kreatív dologgal foglalkozik majd. Te nem valamilyen művészként képzeled el? Majd elmegyünk a kiállításaira, és hallgatjuk, amint elmagyarázza, mit szimbolizál a bizarr szobra, amit hónapokon át kreált fenyőtobozokból meg cipzárakból.

– Abszolút – helyeselt Finn. – Fura és fantasztikus lesz.

– Pontosan.

– Pont, mint maga Celeste. Jó, tényleg annyira okos, hogy az már fáj, és nem egészen olyan, mint a többi gyerek a suliban, de benne is megvan az adottság, hogy csodás eredményeket érjen el. Hogy igazán egyedi és kiváló dolgokat valósítson meg.

Matt bólintott.

– Teljes mértékben egyetérték.

– El tudod képzelni őt kamaszként? – nyögött fel Finn. – Jaj, az már csak pár évre van! A szóke hajkoronája miatt sorban állnak majd a srácok az ajtó előtt.

– Az tuti. Én majd lenyomozok mindenkit, te meg intézheted a kelepceket. Mindenféle hálós-csigás csapdára gondolok.

Finn pacsizott vele.

– Megdumáltuk.

– Szóval, akkor beszélsz anyával?

– Igen. Te csak ne aggódj! Mindent rendbe teszek.

– A *Csak semmi pánik, jedi vagyok* pólód segítségével? – mosolygott Matt.

– Majd segítesz te, az *Egy igaz barát nem döf hátra – csakis mellbe* pólódban.

– Nincs rám szükséged, Finn.

– Igenis szükségem van rád, Matt. Te vagy a legjobb barátom, és egy hajóban evezünk.

Matt cipőfűzője továbbra is teljesen lekötötte a figyelmét.

– Szeretlek, Finn.

A bátyja elnevette magát, és átkarolta Matt vállát, odahúzta őt magához.

– Jaj, Matty, te kis érzelgős! Én is szeretlek, tesó. – Néhány pillanatra szoroson magához ölelte. – Minden rendben lesz. Megígérem.

A fiú bólintott.

– Menjünk?

Finn még egyszer magához szorította.

– Jól van, induljunk!

Mindketten visszavették a hátizsákjukat, és Matt megfordult, hogy még egyszer megcsodálja a gyönyörű kilátást, mielőtt nekivág, hogy feljusson a sziklás, meredek hegyoldalra. A sziklafal most nem jelentett nagy kihívást egyiküknek sem, de a téli hónapok beköszöntével kiváló lehetőségük nyílna itt jégmászásra.

– Te, Finn!

Bátyja a fejére húzta polárdzsekije kapucniját.

– Igen?

– Vissza kéne jönnünk ide, amikor lesz jég.

– Ember, ez baromi király ötlet! Kérjünk karácsonyra új felszerelést! Új köteleket, új jégcsákányt... Meg egy nagyon jó kis időjárásfigyelő is kell. Tudtad, hogy a Washington-hegyen van az egyik legőrültebb időjárás az országban? Totál kiszámíthatatlan. Egy szempillantás alatt megváltozik.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Pont az benne a poén, igaz? – Matt követte Finnt az érdes sziklák közé.

– Hát, ja. De azért óvatosak leszünk. Ez most csak egy hármas nehézségi szintű terep. Ha beborítja a hó meg a jég, és az időjárás eldurvul, a jó ég tudja, mennyire, na, akkor teljesen más mászásról beszélünk. Vannak más vízmosások is, amiken felmászhatunk. Okosan meg kell majd fontolnunk a dolgot.

– Ez sajnálatos, mert egyikünk sem túl okos.

– Tudom. Te pláne nem. Ez tragikus. – Finn hátrafordult, és Mattre kacsintott. – Tragikus.

Mentek egy darabig, aztán Finn megállt, megvetette a lábát, és jobbra mutatott.

– Ott, ni! Az a szurdok kell nekünk. Na, mit szólsz, Matty? Visszajövünk februárban? Bevállalunk egy igazi kihívást?

– Azt mondják, a február itt a legdurvább hónap.

– A *legdurvább* alatt azt kell érteni, hogy a *legjobb*.

– Naná! – mondta Matt.

– Szóval, benne vagy?

– Benne vagyok – egyezett bele. Szemügyre vette a bátyját, aki teljesen felszabadult volt ezen a terepen, a szikláról visszavetülő napfény beragyogta lelkes arcát. Matt tudta, bárhová elmenne Finn-nel. Egy szakadék, dzsungel vagy akár óceán mélyére is. Tudta, hogy a bátyjával mindenhol biztonságban lesz, Finn mindig szeretni fogja őt. Mindig is nagy becsben fogja tartani. – Abszolút benne vagyok.

Finn örömteli kiáltást hallatott, majd diadalittasan az ég felé emelte a karját.

– Februárban találkozunk, szurdok! Eljövünk meghódítani! Én meg az öcsém, hallod? Én meg az öcsém.

Megfordult, és Mattre kacsintott.